

СШ „Милоје Васић“, Велико Градиште

Електронски чичак

27.05.2021.

ТОМ 1, ИЗДАЊЕ 1

Вести из наше школе

Часопис ученика
СШ „Милоје Васић“

Моја Школа

Креативност наших ученика...

Уводна реч

PAGE 2

Уважени читаоци,

Пред вама је прво издање школског електронског часописа “Електронски чичак”. Часопис је покренут као плод ентузијазма ученика и наставника, креативности и амбициозности, али и снажног осећања заједништва, жеље и потребе за доприношењем нашој школи, граду и средини.

Покушаћемо да вас информишемо о школским активностима у протеклих неколико година и представимо идеје, таленте и постигнућа наших ученика.

Са жељом и надом да ће часопис постати традиција, захваљујемо се свима који су допринели припреми и реализацији овог часописа.

*Александра Димитријевић,
педагошки саветник, стручни сарадник*

“Електронски чичак”

Часопис ученика СШ „Милоје Васић“

Директор: Весна Новковић

Уреднички колегијум: Наташа Т. Стевић, Александра Димитријевић, Горан Мишић

Лектор: Сања Ђокић

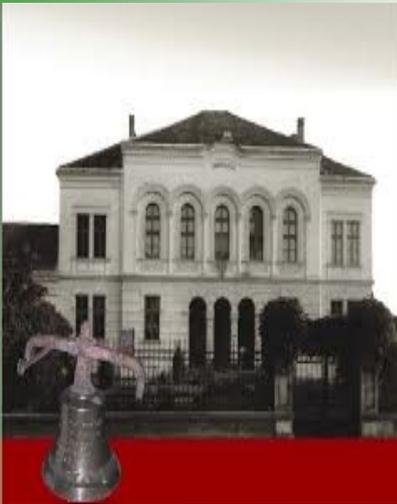
Редакција: Ученички парламент и ученици Средње школе „Милоје Васић“ у Великом Градишту.

Садржај:

1. Уводна реч
2. Историјат моје школе
3. Зашто “Чичак”?
4. Интервју
5. Ученик генерације
6. „Квалитетно образовање за све“
7. Представљамо одељење
8. Ученички радови
9. Креативност ученика

ГОДИНА ОСНИВАЊА И ТРАДИЦИЈА

Данашња Средња школа основана је 1879. године. Налази се на Житном тргу у делу културно-историјске целине старог језгра Великог Градишта. Смештена је у згради Државне гимназије престолонаследника Петра и спада у најлепше грађевине нашег града.

Од 2005. године школа постаје Средња школа која, поред гимназије општег типа, Решењем Министарства просвете и спорта добија и четири нова профила: туристички техничар, трговац, кувар и конобар, у складу са потребама локалних самоуправа Велико Градиште и Голубац, које обилују традицијом и природним лепотама погодним за развој туризма.

На иницијативу председника општине Голубац и директора школе, 2017. године уписана је прва генерација гимназије општег смера, која наставу похађа у издвојеном одељењу у Голупцу.

Per aspera ad astra

Познате личности које су похађале нашу школу

Посматрајући целокупни историјат, а на основу расположивих извора, од познатих личности које су седеле у клупама наше школе можемо издвојити следећа имена: др Милоје Васић, археолог и професор Београдског универзитета, Милан Миловановић, шеф Југословенског генералштаба, Велимир Бајкић, финансијски стручњак, Павле Ђорђевић, високи конзуларни представник у Берлину, Лондону, Паризу и Вашингтону у периоду између два светска рата. Ученици градиштанске средње школе, који су се

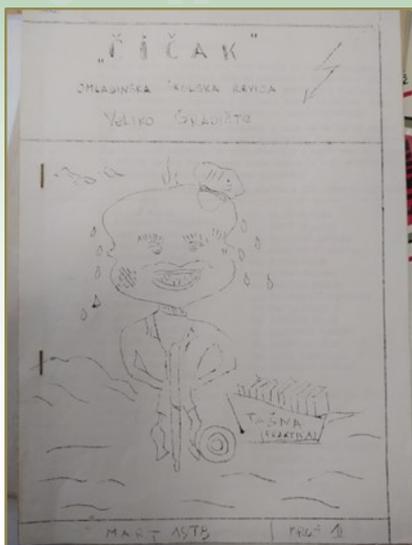
афирмисали у области спорта, јесу одбојкаши Владимир Трифуновић, Слободан Ковач, Ненад Ђорђевић и рукометашица Славица Ђукић. Данас се наша школа може похвалити успехом својих ученика на републичким такмичењима у многим предметима, као и великим светским успесима наших одбојкаша.

Даница Јовић 11

Зашто „Чичак“...

Од Чичка до Електронског чичка

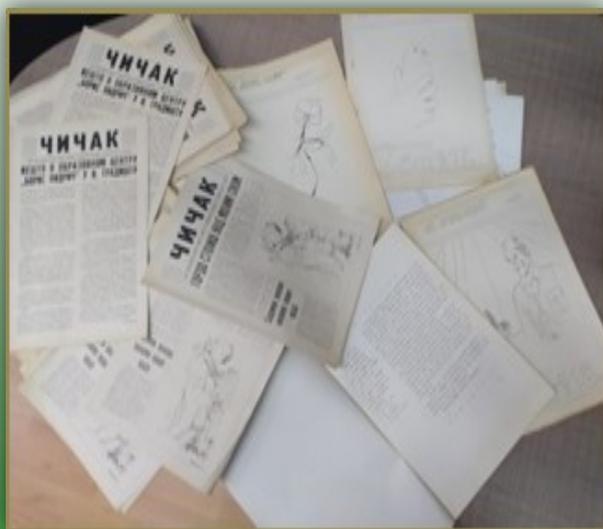

Први великоградиштански школски часопис је, на иницијативу ученика трећег разреда гимназије, доживео своје прво издање 1978. године. Циљ је био да се направи часопис који ће бити приступачан и занимљив омладини и који ће се, по речима тадашњих гимназијалаца, лепити попут чичка за укус читалаца. Тако је и настао назив часописа — „Чичак“. Часопис је куцан на писањој машини у црно-белој боји, техником Гештетнера. Цена листа овог часописа, који је излазио у 300 примерака, била је 3.00 динара. Новац од сваког проданог примерка је ишао у касу ради даљег наставка часописа.

Након паузе од тридесет седам година, ученици трећег разреда гимназије су и овај пут, у октобру 2015. године, одлучили да поново покрену издавање овог часописа. Да би били у кораку са временом, ученици издају часопис у електронском формату — „Електронски чичак“.

Нажалост, већ други пут наш часопис није успео да заживи, али се надамо да ће нам ова, 2021. година, донети трећу срећу и да ће часопис напokon достићи свој пун, сјај који ће обасјати наш град.

Алекса Јевтић II2 и Катарина Ђорђевић III

ИНТЕРВЈУ

Директор наше школе Весна Новковић

За први број часописа "Електронски чичак" наше ученице су обавиле интервју са директором СШ „Милоје Васић“, Весном Новковић. Весна Новковић је дипломирани хемичар, веома успешно је радила као професор хемије 20 година, а затим је постала подједнако успешан директор ове школе. На месту директора је била 14 година, да би се 2015. опет вратила у наставу. Прошле године је поново дошла на место директора. Са искуством и енергијом коју носи, очекујемо још већи напредак Школе.

1) **Колико је тешко и колико лепо бити директор једне школе, а колико је тешко и лепо бити баш директор Средње школе "Милоје Васић" у Великом Градишту?**

Средња школа "Милоје Васић" у Великом Градишту је школа са традицијом од преко 140 година. То је образовна традиција коју немају ни неке веће средине. У том контексту, велика је част и одговорност водити институцију која за овај град има непроцењив значај. 21. век је век великих изазова, свет се мења великом брзином, а школа је део свега тога. Наша школа је у овом веку направила велики искорак и направила велике промене у квалитативном смислу.

Пратећи потребе локалне заједнице, директорка Весна Новковић увела је профиле који прате њен развој, а уједно наставила са традицијом школовања гимназијалаца, који настављају своје школовање на престижним факултетима.

У Школи раде високообразовани наставници, који се континуирано усавршавају и са пуно ентузијазма раде врло одговоран, али и леп посао. Такав рад даје успех и наши ученици постижу одличне резултате на школским такмичењима. Школа учествује у различитим пројектима које подржава Министарство, али и у пројектима међународног карактера. Све ове активности подижу квалитет наше школе и мотивишу све нас да радимо још посвећеније на остварењу наших планова.

Посао није лак, али мисија коју Школа има у образовању и васпитању младих људи је велика мотивација, која инспирише и покреће!

2) **Шта Вас највише испуњава у послу директора?**

Посао директора је врло одговоран, али врло динамичан. Ја сам особа која воли акцију, а овај посао то јесте. Захтева велику посвећеност, добру организацију времена, добру комуникацију и велико искуство.

Овај посао ми је донео и личну сатисфакцију, кроз успехе које је Школа постигла, у периоду када сам била на њеном челу. На овом послу сам много тога научила, имала прилику да се додатно усавршавам, упознам нове људе и стекнем ново искуство.

Свакодневни рад на унапређењу услова у школи, опремање школе савременим наставним средствима, сврстава нашу школу у ред опремљенијих школа, а мене мотивише да и даље радим на њеном опремању и подизању квалитета.

ИНТЕРВЈУ

Директор наше школе Весна Новковић

3) Шта је оно што Вам представља најтежи део тог посла?

По образовању сам професор хемије и имам дуг стаж од 20 година на месту професора. Волела сам тај посао и постигла запажене резултате. Са искуством професора и у зрелим годинама, постала сам директор и врло брзо сам ушла у све тајне овога посла.

Има дана када смо притиснути неким роковима, сувишном администрацијом и буде тешко, напорно... Али нови — дан нови изазов!

4) Колико дуго сте не позицији директора?

На месту директора сам 15 година. Била сам 14 година директор, а онда сам 2015. године дала оставку. До марта 2020. директор је био колега Зоран Ташић. Он је наставио да унапређује Школу и да ради на њеном развоју. У том периоду Школа је обележила 140 година свог постојања и издала монографију.

Од марта прошле године поново сам постала директор.

5) Колико значи чињеница што сте одабрани у колективу у којем сте претходно радили? Да ли чињеница да добро познајете колектив донекле представља и отежавајућу околност у руковођењу?

Процедура за избор директора је сложена и има неколико нивоа. За мене је увек било најважније добити поверење у колективу. Поверење колектива у којем имате око 80% високообразованих људи је својеврсна врста признања и подршке ономе што радите.

Да би посао могао да се ради добро, треба да уживате поштовање и поверење колектива, али и да волите то што радите.

То што познајем колектив за мене је предност, а не мана. Већину колега познајем дужи низ година, а са свима негујем односе личног и професионалног уважавања.

Ја сам само једна од њих, тренутно на позицији директора!

6) За Вас важи то да нисте од оних недодирљивих директора и да су ученицима, родитељима, колегама, врата Ваше

канцеларије увек отворена. Можете ли нам рећи зашто је то важно и како одржавате равнотежу у том смислу?

Мислим да ту нема ништа необично и да смо у Србији одавно превазишли тај стереотип да је директор „недодирљив“.

Ово је позиција на којој се комуникација са свим актерима наставног процеса подразумева и представља основ успешности сваког доброг колектива.

Комуникација, посебно са ученицима, оплемењује и омугућава ми да боље разумем генерацијске особености, њихове потребе, жеље, понашање. Ту сам и да подржим њихове планове, негујем ставове и да кроз организацију различитих видова ваннаставних активности, омогућим да испоље своје таленте и креативност. Могућност ученика да са мном слободно комуницирају подиже њихово самопоуздање и помаже развоју њихове личности.

Добра комуникација са колегама доприноси доброј атмосфери у Школи, а у крајњој инстанци утиче и на њихов квалитет рада и постизање бољих резултата.

Сарадња са родитељима је врло важна за нашу школу. Њихово учешће у различитим органима и активностима Школе је непроцењиво и један од важних задатака наше школе јесте њихово укључивање у живот наше установе и континуирана комуникација.

Школа постоји због ученика, што се најбоље види ових дана, када је Школа, због епидемије, нажалост, празна.

7) И за крај, можете ли нам открити која је мисао са којом сте јутрос дошли на посао?

Вероватно је то мисао коју делим не само са директорима школа, већ, са свим људима на свету:

”Када ћемо се вратити нормалном животу и када ће се ђаци вратити у клупе?”

УСПЕШНИ УЧЕНИЦИ НАШЕ ШКОЛЕ

МАРИНА РАДОВАНОВИЋ

Марина Радовановић рођена је 3. јула 1995. године у Браничеву. Основну школу је похађала у родном месту, а средњу школу у “Средњој школи” у Великом Градишту, која данас носи назив „Милоје Васић“. Ту је, како каже, провела најлепше тренутке, које је дан-данас памти. Била је веома вредна и марљива ученица и многи професори су веровали у њен успех у будућности. Освојила је вредну награду Фонда за младе таленте „Доситеја” за постигнут успех на републичким такмичењима средњих школа 2014. године. Уписала је студије међународне политике (модул Европске интеграције) на Факултету политичких наука Универзитета у Београду. Тамо је освојила друго место на такмичењу беседника, у организацији ФПН-а, а затим је 2018. уписала и мастер академске студије (модул међународно хуманитарно право и право људских права) на ФПН-у у Београду. Радила је као волонтерка, стажисткиња и сарадница на многим пројектима у току студија. Данас је сарадница у Фонду за младе таленте Републике Србије при Министарству омладине и спорта Републике Србије. Своје знање је усавршавала на разним семинарима као што су Регионални семинар политиколога „Двадесетогодишњица Дејтонског споразума“ у организацији ФПН-а. Објављена су и њена два научна рада: “Ако то могу студенти – можете и ви: Решавање граничних спорова између бивших југословенских република” и, у сарадњи са Гораном Сандићем, “Accession to the European Union and Prospects for the Development of Political and Economic Relations in the Danube”.

1) Ко је данас Марина?

А Марина к'о Марина:

Млада и насмејана

Амбициозна

Речју лепом увек очарана

Истрајна

Навек и сада —

Аутентична. :)

2) Прво што ти падне на памет када чујеш реч „средња школа“?

Сазревање – сазнајно, вредносно, емоционално и креативно.

3) Занимљив догађај на ходнику, у разреду, учионици...

Било је разних, али увек тежим да се сетим оног најлепшег у нама... Били смо тада матуранти. Као што обично бива – ковали су се планови о прослави последњег средњошколског дана. У учионици је тада становало прегршт различитих мишљења, опција, планова... Прегршт усијаних матурантских глава. :) И онда када се учинило да је сваки покушај договора узалудан – десило се оно најбоље. Победила је солидарност. Другарице и другари, матуранткиње и матуранти, договорили су се да целокупну своту новца коју су прикупили за прославу донирају породицима које су услед поплава 2014. остале без крова над главом. Е, то је тај процес сазревања о којем говорим.

4) Реченица/савет професора која те врати у средњошколске дане.

Без дилеме, свако од професора оставио је „у аманет“ неке драгоцене савете, речи подршке и охрабрења.

Чини ми се да сам на највећем раскршћу била приликом избора одговарајућег факултета. Као један друштвењак заљубљен у природу, вапила сам за усмерењем и подршком својих професора. Тада су се они (не)свесно груписали у два „табора“. Табор природњака, под вођством професора Горана Мишића, ненаметљиво ми је откривао чари биологије, физиологије, хемије и екологије. Не заборављајући та вредна стечена знања из природних наука, на крају сам се ипак придружила табору друштвењака. Професор Милош Петровић, незванични вођа овог другог табора, у свом препознатљивом маниру ме је охрабрио да будем баш ово што сам данас. Безрезервну подршку у томе пружила је чак и једна информатичарка, да не буде да је искључиво масло друштвењака. :) Тако је професорка Биља одсечно тврдила да ме ускоро очекује у неком министарству.

На свом даљем академском и развојном путу увек сам имала на уму инсистирање своје разредне Велине Стојковић на доброј организацији и устројености. Да ипак није све тако лако, упозоравао ме је професор Тодор, својом чувеном опаском да „све може у земљи Србији“. Обазривости ме је учила и професорка Цица, доказавши ми да је некад и „пола коша“ важно за крајњи исход.

Професорке Мира и Милена несебично су ме увеле у свет лепе речи – прочитане, написане и изречене. На то се надовезао и професор Гоја, доказавши ми да је реч лепа и снажна само онда када је гласно и јасно изговорена. И ти савети су били злата вредни.

Да непоколебљиво брусим своју филозофију охрабриле су ме професорке Марија и Љубица. Помоћ у томе пружила ми је и професорка Наташа, преневши ми драгоцену знање класичних наука.

Напослетку, кад год бих наилазила на тешкоће, неправде и препреке на кривудавом путу – подсетила бих се вредних савета професорке Данијеле о поштењу и одговорности према себи

и другима. И да, чврсто бих веровала у оно: „Ма, решиће се“, професора Ташића, и у оно Гоцино: „Ма, само буди – ти – и ништа не брини“.:)

5) Време проведено у свечаној сали, узалудно или корисно?

Свечана сала је место једног посебног духа, место које рађа јединство оних који говоре и оних који слушају. А вредност тога је непроцењива – како за једне, тако и за друге.

6) Такмичење на које си ишла без размишљања, које си са радошћу ишчекивала?

На свако, и није клише! :)

Збирно узев, такмичења на која сам ишла приказала су ми разне димензије успеха. Иако је историја била „мој терен“, рекла бих да је много важан контекст у којем те резултате и успех посматрамо и меримо. Из садашње перспективе врло сам свесна да сам такмичења искористила на најбољи могући начин – тако да откријем, развијем и обогатим своје биће.

На историји сам научила да је некад „ђаво у детаљима“, док сам захваљујући такмичењу из географије имала могућност да јако рано осетим процес научног рада. Такмичење из биологије такође је било јако радосно и посебно, тим пре што је било изазовно и другачије од осталих. На крају, такмичење рецитатора је било моја зона уживања и креативности.

Када подвучем црту, схватам да је суштински највредније сазнање које носим из овог „такмичарског“ доба – сазнање да се успех и изузетност не мере бројевима. И да је сасвим у реду и сасвим довољно бити, једноставно, добар.

7) Нешто емотивно што те веже за школу (представа, одељење, генерација, песма, књига...)

Увек се с посебним осећањима сетим наших вечери руског језика „Русији с љубављу“. Сетим се колико сам уживала у ономе што је претходило – пробама, дружењима, надвладавању треме, али и у ономе што је излазило као крајњи одраз заједничког напора – лепоти глуме, руске књижевности, раскошних и необичних костима, звукова гитаре... Заувек ћу се сећати изведбе дијалога из чувеног Чеховљевог „Ујка Вање“, као и рецитације „Татјаниног писма Оњегину“. Тим пре што сам сложене ликове Јелене Андрејевне и Татјане градила и развијала заједно са другарицом и другаром из разреда – радост и понос осећала сам вишеструко.

8) Животна лекција којом те је средња школа обогатила

Да крилатица „образовање је целоживотни процес“ и те како има смисла. Средња школа ми је показала да је образовање свакодневно, сваковрсно и вишеслојно. И да ти се неће само од себе дати, док сам не загризеш. Иако није једноставно, вреди препустити се том узвишеном циљу целим бићем.

9) Савет будућим генерацијама

Ја сам од оних који верују да са новим генерацијама стижу и нови генијалци – свестранији, културнији, просвећенији, информисанији. Желим да такви генијалци у најави увек буду свесни себе и своје вредности, да буду брижни и одговорни према себи, али и према својој околини. Желим им да буду пркосни, поносни, али и јако мудри. И да, такви, буду бољи од својих родитеља, учитеља, професора, од својих гимназијских претходника.

И да, желим им да верују у револуције.

10) Да ли би променила нешто, урадила другачије?

Апсолутно и искрено – не.

11) Да ли би све испочетка?

Иако се често с дозом носталгије сетим средњошколског доба, брзо су дошла и долазиће неки нови изазови, крајеви и почети. Трудим се да у новим животним и професионалним улогама што више уживам, чувајући оно гимназијско дете у себи. Оно је ту да сваки нови почетак учини радоснијим, безбрижнијим и лепшим.

Јована Богдановић IV6 и Андријана Миљковић III2

НЕКАДА У НАШОЈ ШКОЛИ

Даница Јокић

Даница Јокић је ученица Средње школе од 2008. до 2010. године у Великом Градишту. Тог периода се сећа врло радо, и са осмехом. Након што је добила стипендију, одлази у Италију, где јој се живот мења из корена у току похађања "United World College of the Adriatic". Тамо је зарила дубље у себе, спознала нека животна правила и са озбиљношћу отпочела да са више самосталности формира своју личност.

Затим уписује "Ringling College of Art and Design" на Флориди. Након факултета је добила прилику да ради у фабрици играчака, где је један од производа на коме је радила сада патентиран.

Данас Даница живи у Сарасоти, на Флориди, и ради у компанији "Avenue Media" као стратег за брендинг, што јој представља велико задовољство, али и даље остаје верна својој великој љубави — сликарству. То је 'нешто у чему ужива, поред свирања гитаре, гледања филмова, који су део њене свакодневнице', како сама каже. Сарасота ју је задржала јер тамо има осећај удобности и влада осећај заједништва.

Јована Богдановић IV6 и Андријана Миљковић III2

1) Ко је данас Даница?

професора Школе.

Даница је увек "work in progress". Завршила сам студије које сам одувек желела и испунила један од својих снова. После студија требало је времена да организујем живот у складу са својим жељама, које константно еволвирају.

2) Прво што ти падне на памет када чујеш реч средња школа?

Ентузијазам, задња клупа, музика и шести час проведени на кеју.

3) Реченица/савет професора која те врати у средњошколске дане?

У време гимназијских дана на мене су највише утицале професорке књижевности Мира и Љубимка, професорка латинског Наташа, професор биологије Горан и тадашња директорка школе Весна Новковић, која је увек имала слуха за наше иницијативе, наравно — уз дужно поштовање и уважавање свих осталих

4) Време проведено у свечаној сали, узалудно или корисно?

Корисно. Свечана сала је место где ученици испољавају своју креативност. У тој сали сам увек била свесна чињенице да је стара 130+ година и да су кроз њу прошле генерације и генерације ученика. Угођај свечане сале и временом углачано степениште које води до ње, ће увек остати у мом сећању.

5) Такмичење на које си ишла без размишљања, које си са радошћу ишчекивала?

Књижевност и ликовно.

6) Нешто емотивно што те веже за школу (представа, одељење, генерација, књига, песма...)

Друштво и дружење. У генерацији нас је било доста "својих" и "посебних", а при том смо се пуно волели и уживали у заједничком дружењу. Музика нам је била веома битна, то је била неисцрпна тема за разговор и главни повод за окупљање.

7) Животна лекција којом те је средња школа обогатила?

У гимназији сам стекла ново самопоуздање и потврдила себи да је све могуће и достигну. Након тога, одлазак у Италију и суочавање са изванредним младим људима је поприлично пољуљао моју самоувереност и то ме је навело да озбиљно преиспитам своје вредности, ставове и циљеве. Требало је времена да се прилагодим, али након тога поново сам била уверена да не постоје границе. Желим да и ви верујете да нема граница и да можете све.

8) Савет будућим генерацијама.

За ово ми треба неколико страница. Али укратко, посветите се нечему што заиста волите, радите предано и негујте своја пријатељства.

Године које проведете у средњој школи су период у којем, на основу знања и искуства које стекнете, дефинишете жеље и циљеве. Увек будите храбри и желите велике ствари. И веома је битно да одредите своје циљеве прецизно, јер је то једини начин да их и остварите. Радите вредно, будите потпуно посвећени и фокусирани, нека ваш рад увек буде добро осмишљен, истраживачки, креативан.

Задовољство, смисао и олакшање које осећате када остварите зацртано је неописив осећај, осећај који ослобађа.

И наравно битно је добра забава - дружите се, окружите се добрим и позитивним људима, будите подршка и помоћ једни другима. Најјача и најлепша пријатељства су баш та из гимназијских дана.

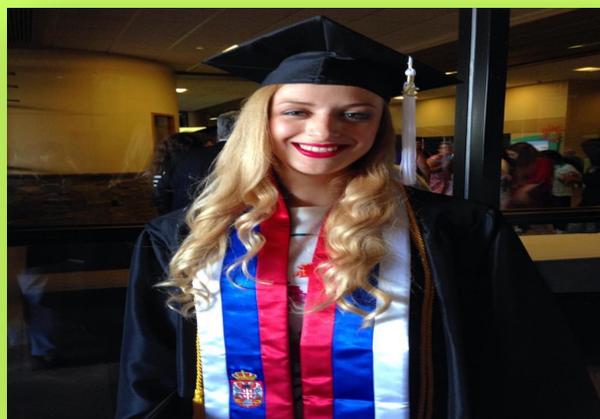
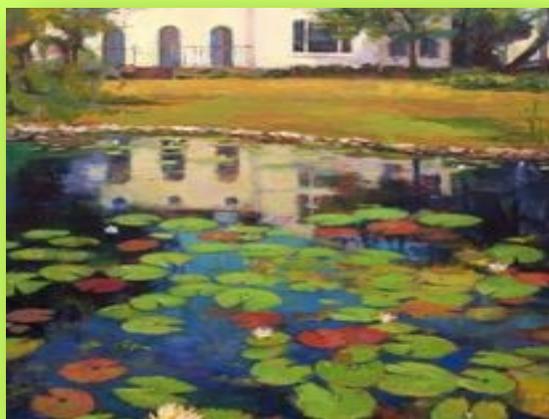
9) Да ли би променила нешто, урадила другачије?

Увек може боље, али исто тако мислим да је немогуће све испланирати. Неке ствари се дешавају са разлогом, иако нам се у тим тренуцима не чини да је тако. Постоје ситуације за које никад нисам ни замишљала да ће ми се десити, а за које сам тек касније увидела да су на неки начин биле припрема за неке од најлепших и најсрећнијих тренутака. Важно је бити самокритичан, али је исто тако важно и волети себе.

10) Да ли би све испочетка?

Да, дефинитивно да.

Тренутно је, према сопственом исказу, на још једној прекретници, поставивши себи неке нове циљеве, које намерава да оствари у неколико наредних година.

Нама поручује да сумња чува од опасности и да није битан начин на који ћеш нешто урадити већ је битан циљ, да човек буде доследан и верује себи.

Ученик генерације

Страна 13

Катарина Милошевић

Ученица Катарина Милошевић, рођена 22. октобра 2001. године, похађала је СШ „Милоје Васић” у Великом Градишту. На крају свог школовања проглашена је за ученика генерације.

Током школовања освајала је значајне награде на различитим такмичењима. Омиљени предмет јој је био српски језик и књижевност. Самим тим вукла ју је жеља за учествовањем на такмичењима из књижевне олимпијаде.

У другом разреду је освојила 1. место на окружном такмичењу и 2. место на републичком такмичењу из књижевне олимпијаде. Заслужен успех ју је подстакао да се такмичи и у наредном, трећем разреду и освоји иста места као и прошле године, 1. место на окружном и 2. место на републичком.

Успешно је завршила тренинг за вршњачке едукаторе против дигиталног насиља, који је спровело Удружење грађана “СВЕТ РЕЧИ” из Велике Плана уз подршку Теленор фондације.

Учествовала је у пројекту “ПРАВО ДЕВОЈЧИЦА И ДЕВОЈАКА НА БЕЗБЕДАН ИНТЕРНЕТ”.

Средњу школу је завршила невероватним успехом и оставила велики утисак на наредне генерације. Данас је студент Правног факултета у Београду, где са подједнаким амбицијама као из средње школе полаже испите и иде ка томе да оствари све своје циљеве.

Анђела Настасијевић IV2

„КВАЛИТЕТНО ОБРАЗОВАЊЕ ЗА СВЕ“

Велина Стојковић, координатор школског тима

Савремена друштва у Европи суочавају се са бројним изазовима као што су нетрпељивост и предрасуде према мањинским етничким и верским групама, подршка насилном екстремизму, повећано неповерење у званичне системе, незаинтересованост за преузимање грађанске иницијативе, а од прошле године и глобална пандемија. Као важан алат у решавању ових

изазова, Савет Европе је препознао формално образовање. У том правцу развијен је модел демократских компетенција који обухвата вредности, ставове, вештине и знања које појединцу омогућавају да ефикасно и на одговарајући начин учествује у култури демократије. Овим пројектом подстиче се примена овог модела кроз формално образовање.

Школски тим СШ „Милоје Васић“

Пројекат „Квалитетно образовање за све“ се спроводи у оквиру заједничке иницијативе Европске Уније и Савета Европе, са циљем да побољша квалитет образовања подстицањем демократске културе у формалном образовном систему применом приступа заснованог на антидискриминацији.

Посета шефа Мисије Савета Европе у Београду СШ „Милоје Васић“, 2019.

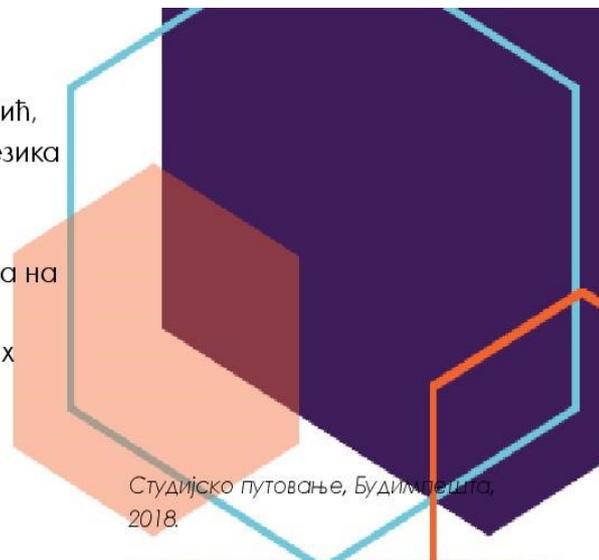

Пројекат је започет 2019.г. и заснива се на резултатима пројекта „Подстицање демократске културе у школама“ (2017-2019) у коме је учествовало 20 школа које сада имају улогу менторских школа за 40 нових школа које су се прикључиле. Школе представљају школски тимови који у својим школама и непосредном окружењу спроводе наставне и ваннаставне активности којима се развијају демократске компетенције.

Средња школа „Милоје Васић“ је од самог почетка укључена у пројекат и овом пројекту има статус менторске школе. Школски тим наше школе тренутно чине: Весна Новковић, директорка, Александра Диитријевић, стручни сарадник, Биљана Лукић, професор информатике, Зоран Ташић, професор математике, Сања Стефановић, професор историје уметности, Наташа Стевић, професор латинског језика, Горан Мишић, професор биологије, Биљана Јовановић, професор немачког

језика и Велина Стојковић, професор енглеског језика и координатор тима. Чланови тима су учествовали на обукама на којима су упознати са моделом демократских компетенција као и могућностима њихове примене у циљу побољшања квалитета образовања. Обуке су истовремено биле прилике за размену искустава са колегама из целе Србије и постављања темеља за нову сарадњу и нова пријатељства. Поред тога, у оквиру овог пројекта представници наше школе били су учесници панел дискусија, форум група, обука за тренер наставнике, студијских путовања, итд.

Током учешћа у пројекту реализоване су многобројне и разноврсне активности у којима су учествовали ученици, наставници, родитељи и представници наше локалне заједнице и локалних институција. Овом приликом још једном им упућујем велику захвалност за несебичну помоћ и подршку.

Студијско путовање, Будимпешта, 2018.

Завршна конференција, Земун, 2019.

Примери добре праксе, 2018.

АКТИВНОСТИ

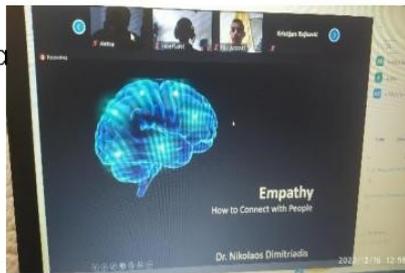
- „Најбољи“, акција пошумљавања градских и приградских локалитета, 2017.г.
- Светски дан људских права, радионица, 2017.г.
- Конкурс кратког филма ,2018.г.
- Радионица за вршњачке медијаторе, 2018.г.
- Трибина завичајно – културно наслеђе, 2018.г.
- Дан демократије, 2018.г.
- Представа "Другачије будни", Школа са домом за ученике оштећеног слуха и говора „11.мај“ из Јагодине, партнер школа, 2018.г.
- „У туђим ципелама“ радионица, ОШ „Душан Дугалић“ Београд, 2018.г.
- „Образовање за људска права и демократско грађанство“, студијско путовање, 2018.г.
- Како до демократске културе у школама- примери добре праксе, 2018.г.
- Европски спортски дан, манифестација, 2018.г.
- Посета господина Тобиаса Флесенкампера, шефа Мисије Савета Европе у Београду, 2018.г.
- Завршна конференција, „Подстицање демократске културе у школама“ 2019.г.

Онлајн радионица, 2021.

Упркос ситуацији која је настала због глобалне пандемије и отежаних услова у којима се настава реализује у школама од марта 2020.г., пројекат је настављен. Активности на пројекту су премештене у дигитално окружење. За наставнике су организовани вебинери, а за ученике онлајн дискусије и радионице.

Онлајн радионица, 2021.

Очување дивљег живота- предуслов за демократију, 2018.г.

Трибина завичајно –културно наслеђе, 2018.

Радионица за вршњачке медијаторе, 2018.

Европски спортски дан, манифестација, 2018.

Представљамо вам одељење Туристички техничари

Променом материјалних услова у школи, али и доношењем Закона о систему образовања и васпитања (2003), створени су услови да се промене и структура и организација Школе. Профиле који се школују у нашој школи требало је мењати и прилагодити потребама и стратегији развоја локалне заједнице.

Директорка Весна Новковић је са органима Школе и у сарадњи са локалном заједницом извршила анализу постојећих кадровских ресурса и потреба локалне заједнице за кадровима, па је донета одлука да Школа верификује нове профиле.

Након што су за то створени услови и припремљени елаборати, 2005. године Школа је извршила верификацију четири образовна профила, међу којима и туристички техничар. Прва генерација уписала је 30 ученика. Од 2007. године Школа се прикључила пројекту „Модернизација

система средњег стручног образовања“ (ЕУ-пројекат).

Као резултат тог пројекта у нашој школи је школске 2009/10. уведен огледни образовни профил туристички техничар, за који је владало велико интересовање и који је показао велике предности у односу на класичан профил. Ми смо били једина школа у Браничевском и Подунавском округу која је имала овај профил. Пре увођења тог профила, Школу је посетио Тревор Кук, координатор Пројекта.

Оглед се остваривао на основу новог наставног плана и програма, где је акценат био на стручним предметима. У циљу успешног спровођења огледа, за наставнике и директоре средњих стручних школа у којима се остварује програм овог огледа, организована је обука у областима које су битне за унапређење квалитета образовног рада, које су довеле до увођења нових наставних метода, флексибилнији однос наставник — ученик. Овакав приступ је релаксирао наставни процес, атмосфера је постала пријатнија, а наша школа постала привлачнија за упис ученика.

Бескрајни плави круг и у њему звезда

Рођени без своје воље, бачени у океан постојања, лутамо. Лутамо у бескрајном плавом бесциљно; или само мислимо да је бесциљно.

По рођењу, свакоме је додељен циљ, једна звезда. Она не може одмах да се види, прекривена је облацима, маглом, сјајем других звезда које нас, такође, привлаче и дозивају. Али, несигурност нас одвлачи од тих других звезда, негде у себи знамо да су оне обећане неком другом и да се њима нећемо усрећити, па тако одлазимо даље лутајући.

Пред нама је само бескрајно плаветнило, без игде ичега. Понекад и посумњамо у себе и своје могућности. Запитамо се шта ми у ствари радимо на овоме свету, да ли уопште имамо циљ. Неки, који нису довољно храбри, одустану, престају да трагају уморни од силних разочарања и недаћа које им стају на пут.

Лутамо као кроз бескрајну галерију, пуну прелепих слика којима се не може одолети. Трудиш се и тражиш себе и своју слику, али ње никако нема; никако да се појави, да искрсне пред очима. Гледаш друге око себе како проналазе своје звезде, како им се оне оцртавају на телу и бљеште заслепљујуће; гледаш и размишљаш да ли ће се то и теби десити

и зашто још увек није. И заслепљени туђом светлошћу, у нади да ћемо и ми наћи ту обећану звезду, настављамо даље. Грабимо и хрлимо, улажући сву своју снагу.

А онда, измучени и исцрпљени од свег тог “бесциљног” лутања, пузећи, са последњим атомом снаге погледамо у висину. Око нас је, опет, само бескрајно плаво. И већ у несвестици, поглед игром случаја падне на другу страну, на коју пре никада нисмо погледали. Али баш тада је угледаш; своју звезду, која сија најјаче и знаш да то ради само за тебе.

Катарина Милошевић 2018/19.

ЛУТАМ

Страна 19

Лутам. У свету згажених моралних вредности, где је људима битнији изглед него личност, битније куће и имовина него породица у њима, битнији новац и луксуз него проживљени тренуци и морал. Једном речју, живимо у свету амбалажа у коме се дубоко презире садржај...

Како је могуће да у појединим позориштима столице нису промењене и до шездесет четири године? Колико је клубова отворено? Ипак долазе нараштаји који желе да студирају, читају, слушају... На нашу жалост, већина људи ће се између оброка и одласка у позориште одлучити да једе и не мислећи на то да нам је понекада душевна храна много потребнија...

Донекле се бринемо за образовање, али без уметности и људског морала човек ће личити на машину која поседује нескладну количину знања и никада неће достићи савршенство компјутерског рачунара и биће у суштини несрећан јер човек није и не сме бити машина и завапиће за својим људским циљем кад-тад.

Лутам, светом пуним долазака и одлазака, промена, светом нових нараштаја. Свакодневно видим лоше, али верујем у добро. Верујем да се све што се посеје на крају и пожање... Верујем да је суштина сваке књиге да нам изоштри ум, избистри схватања и начини нас мудрим. Чак и ако нису цењени као некада, постоје људи који их још увек вреднују. Верујем у уметност, премостиве даљине и бескрајне дубине... Културу и путовања... Добре и лоше дане... Чак и када нас у овим нежним годинама продрмају разне емоције, када данима одјекује смех, али се никада не насмејеш, када зоре миришу на бол и хладноћу... Знам да негде постоји пут који стрпљиво чека да га пронађем. Верујем у то... Верујем да сваки лонац увек нађе свој поклопац, у касне ноћи и рана јутра, у борбу, бунт, неискуство... У сваки добар и лош знак, догађај, симбол... Јер на крају крајева, човек је сам ковач своје среће... На нама је да одлучимо да ли је чаша полупразна или полупуна. На нама је да одлучимо да ли ће све ружно што се дешава око нас да нам буде мотивација или лекција.

Све што видимо око себе је, заправо, одраз нас самих...

Лутам и држим се своје стазе чврсто, не скачем у туђу... Не знам додуше која је моја стаза, нити куда ме она води, али знам која није.

Јана Милић 2018/19.

ЧЕКАЊЕ

Понекад се будућност чини као топлији дом од садашњости. Од безазленог одлагања обавеза за сутрашњи дан, до уливања срамотне количине поверења у то исто сутра. Лако се заглупави у фантазијама да ће бити боље ако наставиш да чекаш.

Неки људи знају шта чекају — или бар мисле да знају. Неки људи знају, али се, ради сопственог разума, праве да немају појма. Неки људи не припадају ниједној од ових (заправо немогућих) подела, али се могу сложити с тим, када би мало размислили о томе, да је чекање болест модерног друштва. Болесник који ово пише одавно има чекање метастазирано у глави.

Чекаш аутобус, доручак, писмени, поподневну дремку, припреме за факултет, факултет, први пољубац, прву плату. Могу до сутра да набрајам ствари које чекам, ако сте и Ви вољни да чекате са мном. Рационализацијом ових непријатних ишчекивања, схватила сам да, заправо, не чекам ништа од овога. Мотив чекања ми је мир. Толико апстрактан и недостижан, вероватно и непостојећи. Свесно своје чекање бацам у апсурд, али га не пуштам, јер је то све што имам.

Читав живот чекам да се одселим, не из неког тинејџерског хира, импулсивне жеље да кажем ћао „маторцима“, или илузије да ћу се боље проводити ако немам некога да ми надгледа капацитет плућа. Одрасла сам у неспособну особу која је из куће изашла једноцифрен број пута, сада већ у немогућности да проширујем свој неразвијен интелект и вештине. Живот који чекам, можда већ цео свој живот, због свега тога делује даље него икада. дочекала сам, скоро, факултет. У условима у којима сам га дочекала, радије бих да нисам. Сви ме саветују да сачекам још мало, али... докле? Зна ли болесник да саветује другог болесника?

Будућност је, свакако, недостижна. Мој крхки, слабашни ум, то јако тешко подноси, али на крају крајева, да поднесе — мора. Чекаћу и на то. Будућност никада неће бити дом, само силуета замка у магли, фатаморгана над рушевинама, које се гледају са брда прошлости, где си заиста запечаћен. Из страха да гледам у прошлост, ја зурим у будућност и већ ме превише боле очи. О садашњости не размишљам.

Колико год жудела да живим у будућности – не могу. Или, можда могу, само треба да сачекам још мало?

Јована Јанковић IV-6

Рана сећања, сликовити снови којих се покушавам сетити у моментима после буђења, али узалудно. Свест и осећај о величини и важности мојих снова постоји, међутим, они су заборављени. Већина.

Спонтани присећаји мене у прошлости носе са собом трунке различитих, застарелих стања прошле мене, мене као детета, изазивајући исто тако различита, али сада озарена светлом садашњости, осећања. Ти нејасни присећаји прошлости, можда у мом уму мање или више измењени, парализују и изненађују, изазивају горак осећај независно од природе деличка прошлости који се управо вратио уму. Тај плачан, тежак, а у исто време лаган осећај подсећа на пролазност времена и човекову немоћ да га укроти. Подсећа на делове душе заувек изгубљене, на лакоћу тадашњих проблема и срећу која је тада тако лако долазила. Исто тако подсећа и на тугу, бес, страх, понос, узбуђење, срамоту... Спектар који се под теретом времена излизао и закомпликовао, који се сузио и сада располаже ограниченим и глупим реакцијама на унутрашњи и спољашњи свет. Поражавајуће је у једном тренутку остати без способности упознавања себе и света кроз сећања. Она временом постају магловитија, неразборитија и све више подложна сумњи. Колико год била горка, ипак су успешна јер осећамо склапање коцкица и попуњавање загушљивих празнина.

Чудна је тежина коју са собом носе просте успомене, најједноставнији догађаји који су на најнечовечнији начин синули у свести, попут присећања на веома стресну ноћ мог четворогодишњег живота, који сам провела са јастуком преко главе јер сам била престрављена од грмљавине.

Луна Јовановић IV-6

Интересантно је колико је живот непредвидив, колико се ствари дешавају спонтано и неочекивано. И никад не знамо шта ће нам променити живот.

Увек сам била оптимиста и за све што сам желела до последњег тренутка сам веровала да ће бити тако. А ево, сад сам четврта година школе у коју нисам желела да идем. Шта ме је спасло? Можда је себично да кажем, али ја сам саму себе спасла да не полудим од неправде. А знате шта још? Свечане беле кошуље. О савршеним школама сам гледала само у филмовима, док нисам упознала моју. Када сам ушла у свечану салу моје школе, била сам преплашена јер сам мислила да ту не припадам. Желела сам да се вратим кући, али ме је задржала мисао како силно желим бити део драмске секције. Ту почиње све оно најлепше што сам доживела за ове четири године. У тој свечаној сали сам чула најбоље песме, сазнала за најбоље филмове које и дан-данас обожавам. Ту сам се упознала и мислила да ту не припадам. Ту сам упознала и предивне људе и проживела најлепше тренутке. Ту сам и плакала и смејала се, и била преплашена и била пресрећна. Обукли смо беле кошуље и изашли на сцену. Најдивнији осећај на свету. И сада се јежим када само помислим колико ми је било лепо. Та свечана сала је место у ком сам одрасла. Не зато што сам проводила тамо сваки дан, јер нисам, већ зато што сам тамо схватила шта волим, шта желим и шта ме испуњава. Научила сам да будем одговорна и прихватам своје кривице. То место као да има неку чаролију, јер се тамо осећам посебно. Ту је све то лепо кренуло. А ове године се све то за мене завршава. Али памтим све то, по свечаним белим кошуљама.

„Свечане беле кошуље, зову ме сад на прославу. Ал' ја их више не чујем, одлазим сама, нестајем.“

Јована Богдановић IV6

Имам тебе

Страна 22

Имам тебе.

Понављам себи.

Срећна сам.

Поновићу опет.

Имам те.

Знаш ли, верујем да не, како је имати поред себе особу која је као стакло испред тебе?

Особа као ти.

Или ипак,

Љубав па ти.

Колико пута је довољно да објасним себи, само једном — крај.

Крај.

Али ја имам тебе и тада.

У далеким мислима,

У неочекиваним порукама или на нашим местима.

Одувек и заувек,

рекло би се.

Маштала сам о томе да будем срећна,

Негде далеко одавде,

Само са тобом.

Да могу да те гледам мирно у очи и да знам да сам срећна, искрено.

Истински да ме држиш за руку и дајеш ми снагу да оздравим.

Да оздравим од онога што ме је снашло и да оздравим од онога што тек долази.

Црно ми је све,

Док ми не дођеш ти.

Док ми дан не испуниш у розе,

Месећ у плаво,

А цео живот у боје дизниленда.

То ти умеш, све то.

Зато сам одувек ту.

Срећна сам.

Понављам себи.

Имам те,

знам то.

Али, крај је.

Можда,

Како бих волела да те само,

некада,

на некој ливади пуној свега,

Или прослави где те нећу препознати,

Опет неочекивано сретнем,

Али уколико сам те сада пустила,

Тада нећу.

Имаћу тебе.

Поново понављам себи.

Јована Миладиновић III

ЛАБУД

Звонило је. Моји ђаци су брзо истрчали у школско двориште формирајући колону и са нестрпљењем чекали полазак у оближње позориште. Био је то један од оних дана кад смо морале да водимо ученике на којекакве представе аматерских глумаца као да је то најлакша ствар или као да, не дај Боже, имамо машину за телепортовање, која ће сама да пошаље децу на њихова седишта у првом реду. Ипак, треба сву ту децу превести преко улице и довести на време, што уопште није био лак задатак. Но, из мени непознатих разлога, деца су се јако радовала да виде глумце и ја им то нисам могла ускратити.

Два минута пред почетак ја сам обуздавала децу и молила се да се ово већ једном заврши. Нервозно сам села поред колегинице која ме је најмање нервирала и у том тренутку светла су се угасила, а остао је један рефлектор усмерен ка сцени.

Први део представе се приближавао крају а ја сам оштро посматрала децу која су се гађала кокицама. Колегиница ми је рекла да се опустим јер ускоро почиње други главни део и да би требало да уживам у њему. Савет сам нерадо примила, али ипак послушала.

На сцену је пред кулминацију изашао мршав момак средњег раста. Лице му је било суво али његова свилена плава коса и тамне очи, које сам прво приметила, нису били у складу са издуженим танким вратом и широким раменима.

Истина, он није био слика и прилика атрактивног глумца, али на сцени је деловао потпуно очаравајуће. Његова светла кожа, тело, покрети, све је то служило изражавању лика који је тумачио, али његов дубок поглед, који није скидао са мене, показивао је његово унутрашње осећање среће и задовољства. Добро сам га прочитала. У њему је писало: „Ја сам грациозан и једноставан лабуд и све што желим је да заувек плешем на овом свом језеру“.

После представе сам децу предала

родитељима и отишла на ручак. Седела сам сама и, како то обично бива кад је човек сам, свакакве мисли су плесале у мојој глави. Наравно, њихов плес није могао да се пореди са лабудима са оне представе. Тако сам почела да поредим себе и њега. Схватила сам да ја лабуду нисам ни близу. Ја сам била само птица заробљена на тлу, која се плашила да полети или да макар попут лабуда почне свој плес.

Схвативши ово резервисала сам карте за следећу представу желећи да упознам сјајну птицу након ње. Позорница током представе изгледала ми је као напуштено језеро јер се он није појавио. Отишла сам иза, до глумаца, да се распитам шта се дешава и сазнала да је мом лабуду оно био последњи плес.

Шокирана сам отишла до куће и погледала се у огледало. Уочила сам на себи другачији поглед, поглед сличан оном који ми је упутио лабуд. Тачно сам знала шта треба да урадим. Лабудово језеро не сме бити напуштено, а ја у свом више нисам имала шта да тражим.

Напустила сам посао који ме ионако није чинио срећном и извила сам врат у новом, сјајном језеру, у којем сам прилично добро плесала. И знате шта? Уопште нисам погрешила. Да ли знате како знам? Моје перје никад није било лепше, а поглед никад грациознији, баш као код оног мог лабуда.

Тијана Животић 2018/19.

За сегмент “Креативност ученика”, разговарали смо са полазником “Креативног писања” и уметничком душом — Драганом Илићем. Његова дела можете наћи у зборнику “Креативно писање”, у Народној библиотеци “Вук Караџић” у Великом Градишту. Ево како је Драган одговорио на нека питања која се често постављају писцима.

Како долазиш до идеје за дело?

До прича долазим тако што ми се идеја створи у глави, о њој размишљам пар дана, па је тек онда избацити из себе и створим оквирено дело.

Како си сазнао да је писање нешто што желиш да радиш?

Добро су ми ишли писмени задаци, али више сам то схватио по идејама које су ми у глави нон-стоп и по томе што имам велику жељу да их изразим некако, а не умем да за то употребим ништа друго, сем писања. Дешавало ми се да размишљам о неким темама месецима и погоди се да ту тему имамо на писменом, па је то можда био некакав знак да треба да се изражавам на тај начин.

Где налазиш инспирацију?

Инспирацију налазим у књигама које читам, филмовима, серијама, али тек након што прође пар недеља од гледања или читања. За брзинска изражавања највише “вадим” идеје из свакодневног живота.

Да ли планираш да се бавиш писањем у будућности?

Не планирам. Имам намеру да се остварим у другом пољу, али планирам да писање користим као врсту терапије, хобија.

Какве су реакције околине на то што пишеш?

Већином су добре реакције. Не виде сви то што радим, али људи којима верујем довољно да своје радове поделим са њима увек имају како позитивне, тако и негативне критике о томе. Омиљена ствар многих који су чули моја дела је сама идеја и искра која је покренула процес тог стварања.

Који је твој омиљени део стварања једног дела?

Вероватно кад напишем добар увод који ми се свиђа, тада слова сама извиру и не размишљам о томе што пишем, али на крају све дође на своје место. Мислим да је то управо зато што доста размишљам о свему о чему желим да пишем, па на неки начин долази механички кад желим да то ставим на папир.

Како изгледа процес стварања дела, укратко?

Случајно дођем до идеје, обично ноћу, пишем у белешкама саму идеју, доста размишљам. Након недељу дана у налету инспирације почињем са писањем, не правим велике паузе у писању, мислим да не бих никад завршио дело ако бих то урадио. Битан ми је континуитет и дедикација.

Креативност наших ученика

Страна 25

Шта за тебе представља писање?

Писање ми је увек било издувни вентил, на неки начин ме издвоји из света, стварам сопствени свет у ком имам потпуну контролу и који ми доноси осећај сигурности баш због тога. Писање ми је помогло да упознам нове људе и њихове перспективе, које увек добро дођу кад пишете нешто. Увек је корисно бити у могућности да мењате угао из ког се посматра дешавање.

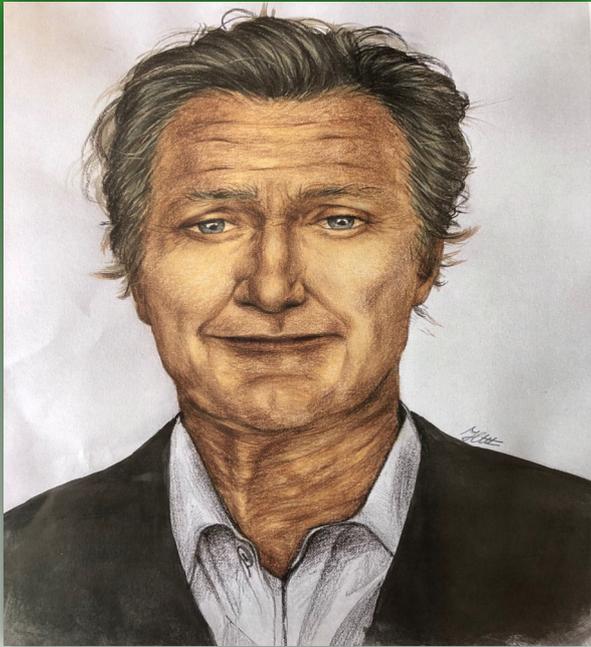
Имаш ли неки савет за ученике који желе да почну са писањем?

Будите захвални на критици, не плашите је се. Без критике се не напредује. Али, од себе не можете да очекујете да будете Достојевски кад пишете нешто први пут. Дајте себи времена за напредак, допустите критици да вам разбије илузију перфекције ваших дела. Ниједно дело неће бити савршено свакоме, што више људи питате за мишљење, то ћете више материјала за рад добити. Међутим, битно је и да останете при себи у мору критика, ипак је то ваш начин изражавања и представљања себе, на крају крајева. Критика је алат, крајњи производ је дело. Туђа, објективна мишљења су ту да нас усмере на то у ком правцу да се крећемо, али на нама је да изаберемо начин који ћемо употребити. Опције су бесконачне, нађите неку која вама одговара. Последња ствар је то да за писање никад није касно. Док год можете да мрдате прстима, можете и да пишете.

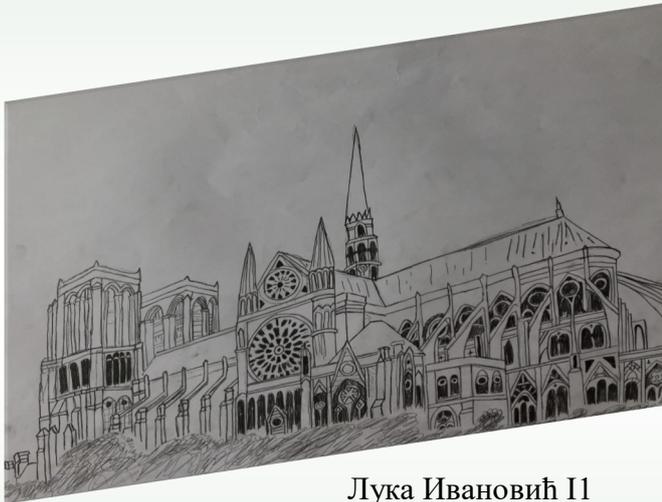
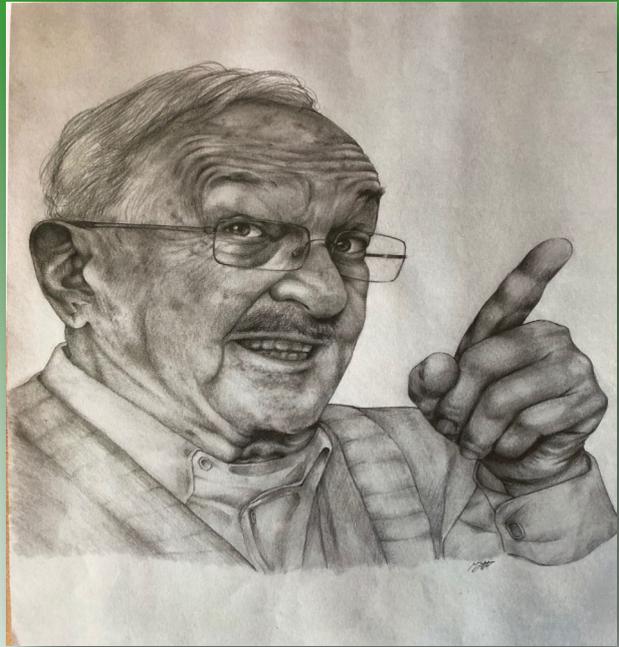

Било нам је задовољство да разменимо искуства и мишљења са Драганом и надамо се да ће његово размишљање покренути надарене ученике ове школе да почну да се изражавају — како кроз писање, тако и кроз друге врсте уметности.

Анђела Живоиновић IVЗ

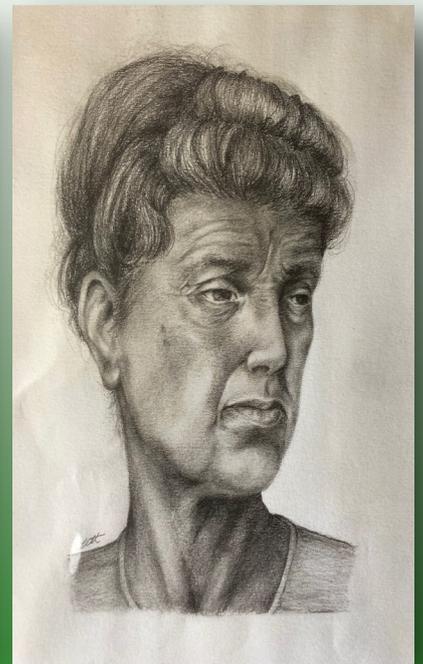
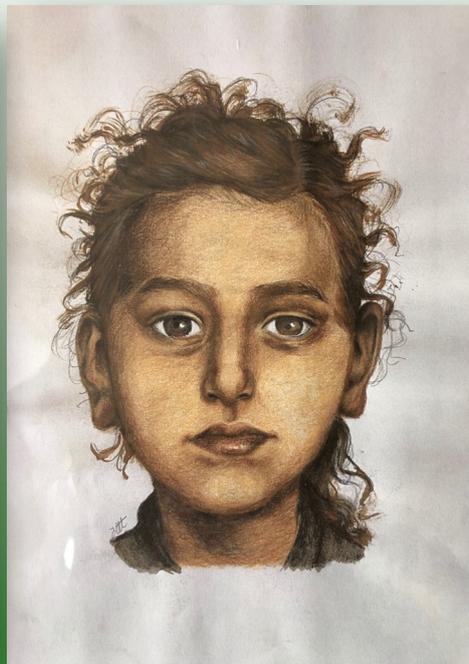
Луна Јовановић IV6

Лука Ивановић I1

Андреј Милисављевић I1

Луна Јовановић IV6

Актуелности...

Било би потребно много простора да бисмо представили актуелна дешавања у школи у току другог полугодишта. Поред наставе, која се одвија “онлајн” и “офлајн”, одвија се и велики број ваннаставних активности, које обухватају такмичења из појединих предмета и многих спортских дисциплина, учешће све већег броја ученика на конкурсима и у акцијама, обележавање значајних датума, похађање обука, и слично, а све то, још увек, уз поштовање појачаних хигијенских мера.

У духу електронске форме часописа, а да не бисмо пропустили да поменемо било чији допринос школском животу и атмосфери, упућујемо вас на електронску страницу школе, која се редовно ажурира, и сада, када се полако приближавамо крају наставе у школској 2020/21. години. Средња школа "Милоје Васић" Велико Градиште

<https://www.ssvg.edu.rs/>

